

Fornuft
Frihet

DOCUMENT

Mandag 22. april

Nå over 400.000 månedlige leser

Butikk/ Forlag .DK

KOMMENTAR

Barna i fremste rekke

Av: Mimisbrunnr 22. april 2019, 21:24

Barnekorstogene ble en katastrofe. Ingen kom tilbake.

Når krisen er hyperakutt og alt faller sammen rundt deg, snevres tankeveven inn. Du handler ut fra opprettm vane og enkle prinsipper hvis overhodet annet responsgrunnlag finnes enn naken panikk. For kystens folk som var vant til havsnod og brårt truende død, gjaldt regelen om «Kvinner og barn først» når behovet for robust prioritering var som mest kritisk. Barna, vår felles fremtid, skulle vernes som best vi kunne, de og kvinnene måtte reddes først ned i den ventende livbåten, og mangen en nødstedt mann har mistet livet fordi han agerte i henhold til dette prinsippet.

Motsatt har man opp gjennom historien også sett tilfeller av at barn har gått eller er blitt skjøvet foran dit fare finnes, liksom det har forekommert at vurderingen til de åpenbart minst kloke i samfunnet er blitt oppnøyd til noe skjebnebestemt guddommelig når beslutninger skulle fattes. «Ha sistnevnte angår, tenker jeg særlig på «hellige tåper» eller andre gale som stundom har nytt betydelig anseelse ved fyrsters hoff i eksempelvis det gamle Russland, men det er ikke dit vi skal i dag. Vi skal isteden se på noen samtidige tåpeligheter som har med barn å gjøre, nemlig det meget underlige fenomenet at mange tillegger barns «vurderinger» av vanskelige politiske spørsmål en særlig verdi. Muligens skjer dette fordi de små anses for å være etisk rent på en måte voksne ikke er; ubesudlede av penge- og maktbegjær, men også av erfaring. Selvfølgelig skal vi forsøke å se denne nye formen for dyrking av det barnlige i en meaningsfull historisk kontekst, for så underlig er det laget at nesten enhver dumhet som finnes i natiðen, har hatt sine forløpere.

Barnekorstogen tidlig på 1200-tallet var et særdeles bisart eksempel på hvordan verdien av barnlig uskyld (det er uklart hvor historisk etterrettelig berettningen om dette korstoget faktisk er; det jeg nå bringer videre, er den tradisjonelle fortellingen) massivt overvurderes som maktfaktor. Fordi de meget unge var uten synd, ville Vårherre gi deres såk seier når Det hellige land skulle vinnes tilbake fra muslimene. Det var ikke europeernes «finest hour» i den lange kampen mot islams krigere, for så i det forsiktig, og det gikk som det måtte: *ad undas* så det sang.

Går vi inn i moderne historie, hvilket er ubetinget nødvendig om vi snart skal komme til mer samtidsnær problematikk, finner vi innen kommunismens så vel som nazismens *hagiografi* (helgenlære) flere fortellinger om svært unge, politisk rene helter som ofret alt for å skape en bedre verden, ikke minst gigaforbildene Pavel (Pavlik) og Herbert (Heini). De retroende barna trosset all motstand fra familie og andre i kampen for Saken, og de ble etter sin død gjengjort for ekstrem dyrkelse i Sovjet-Russland respektive Nazi-Tyskland.

For ingen kan være så godtroende som barn, ingen kan være så steinsikre på å representere Rettferdigheten og Det Gode; bare de som ennå ikke har opplevd praksis korrigere teori, kan kjenne slik total vishet. Også derfor leder det riktig galt av sted når barneabsolutister får makt over seg selv og andre, hvilket blant andre William Golding har gitt oss et litterært eksempel på i *Fluenes herre*. At de små mangler normale sperremekanismer om de bare blir indoktrinert tidlig og massivt nok, er dessuten den nitrste historien om verdens ulike barnesoldater eksempel på. Disse finnes i dag særlig i Afrika og Midt-Østen, gjerne tilknyttet ekstremistgrupper som IS, men underåringen ble sendt til krigen også i Europa da vi var som galest, ikke minst under Det tredje rikes sluttkamp. En verre ut-inn-vringning av «kvinner og barn først»-prinsippet kan knapt tenkes. For barn skal ikke gjøre de voksnes arbeid, ikke engang i harde tider og spesielt ikke når det innebærer vanskelige vurderinger.

Vi ser nå i våre samfunn et nytt eksempel på at barn manipuleres inn i roller som ikke harmonerer med deres tidsbestemte, naturlege naivitet. Fenomenet gjennfinner på flere områder, men kanskje særlig innen den såkalte «klimasaken» som påstår å markere et skarpt vannskille mellom godt og ondt. Unge – hun er ennå bare 16 år gammel – Greta Thunbergs «Skolstrejk for klimatet» er blitt herosratisk berømt i sammenhengen. Hun, og etter henne tusenvis jevnaldrende i et stort antall vestlige land, «streiker» nemlig ved å være borte fra skolen og undervisninga fordi de ikke synes at «de voksne» tar nok hensyn til klimaet eller miljøet i sine beslutninger og adferd. Derved svikter de, altså vi, ungdommen som «ikke får noen fremtid» takket være gæmleisenes egoistiske kortsiktighet. En *force majeure*-situasjon oppstår som berettiger nærmest enhver form for sivil ulydighet fra de unge klarsyntes side.

Det finnes tilfeller der man skal være tilbakeholdende med omtalen av offentlige personer selv om de aktuelle har plassert seg selv midt i rampelyset og unnytter oppmerksomheten etter aller beste evne for å få mest mulig mediedekning; dette er trolig en slik situasjon. Jeg avstår derfor fra *ad hominem*-forklaringer på unge Gretas steniske forsök på å tvinge «de voksne» til å se verden gjennom samme prismene som hun selv benytter, foruten å påpeke at man i tilgjengelig nettilitteratur, selv i wikipedia-artikkelen det lenkes til ovenfor, kanskje finner noen holdepunkter. Isteden vil jeg bruke eksemplet Greta som utgangspunkt for et mer allment hjertesukk om hvordan barn nå søker brukt politisk.

Dersom man ikke krever noen erfarings- eller kunnskapsbakgrunn hos dem som skal bestemme, men utekkende legger til grunn et ett menneske-én stemme-prinsipp for hvordan beslutninger bør fattes i et demokrati, så gir det mening å inkludere barna i de voksnes gjøren og laden også hva politikken angår. På mange måter er det jo politikerne selv som har beredt grunnen for å ferne alle anstrok av meritokrati fra kravspesifikasjonen for potensielle ledere; de har selv gått i bresjen for tankegangen om at kunnskap ikke er noen forutsetning for å fatte kloke beslutninger, det være seg innen samfunnssystemet eller for yrkeslivets profesjonelle og fagauvhengige ledere».

Innen politikken ser vi at progressive partier – SV, Rødt og Venstre – har tatt til orde for at 16-åringen skal få stemme ved valgene, mens de mer sidrumpa – Høyre, FrP og KrF – holder seg til det ikke urimelige prinsippet at stemmerettssalderen bør følge myndighetsalderen.

Argumentasjonen fra Rødt i sakens anledning er både illustrerende og avslørende: «Ungdom har mange erfaringer som må brukes bedre. Ved å gi dem stemmerett fra de er 16 vil vi sikre at også deres synspunkter må vektlegges mer av politikere som vil bli gjenvælt. Derfor er Rødt for å senke stemmerettssalderen til 16 år, både i Stortingsvalg og kommune- og fylkestingsvalg».

Man fascineres. Så 16-åringen har *erfaringer* som er spesielt verdifulle? Den så jeg ikke komme, må jeg si, men venstresidepolitikernes logikk og erfaringsbaserte konklusjoner er for forbli uranskellige.

Nedvurderingen av livserfaring er én ting, den eksisterer rundt bauet i dagens norske samfunn, men mon det ikke finnes også tilleggsmotiver bak ønsket om at barn skal «få være med å bestemme» over det som tidligere ble ansett som voksenting? Jeg har en stygg – riktig konspiratorisk, vil sikkert noen si – mistanke om at så kan være tilfellet.

Barn er jo så vidunderlig *sikre* på ting, som påpekt allerede innledningsvis, ganske spesielt på slikt som de har lært, for ingen erfaring har ennå gnidd inn i fjeset på dem eksempler på at virkeligheten kan være langt mer kronglete sammensatt enn førsteantrykket skulle tilsi. Ting og sammenhenger er altså ikke nødvendigvis like rett frem som man først tror – særlig gjelder dette kompliserte forhold, en omstendighet som ikke burde giase noe med sans for analytiske utsagn – hvilket vanskelig gjør ethvert velment forsøk på å gruppere dem som entydig ditt eller datt, enten samme eller usanne. Har man levd en stund, så vet man dette gjennom – ja, nettopp – erfaring.

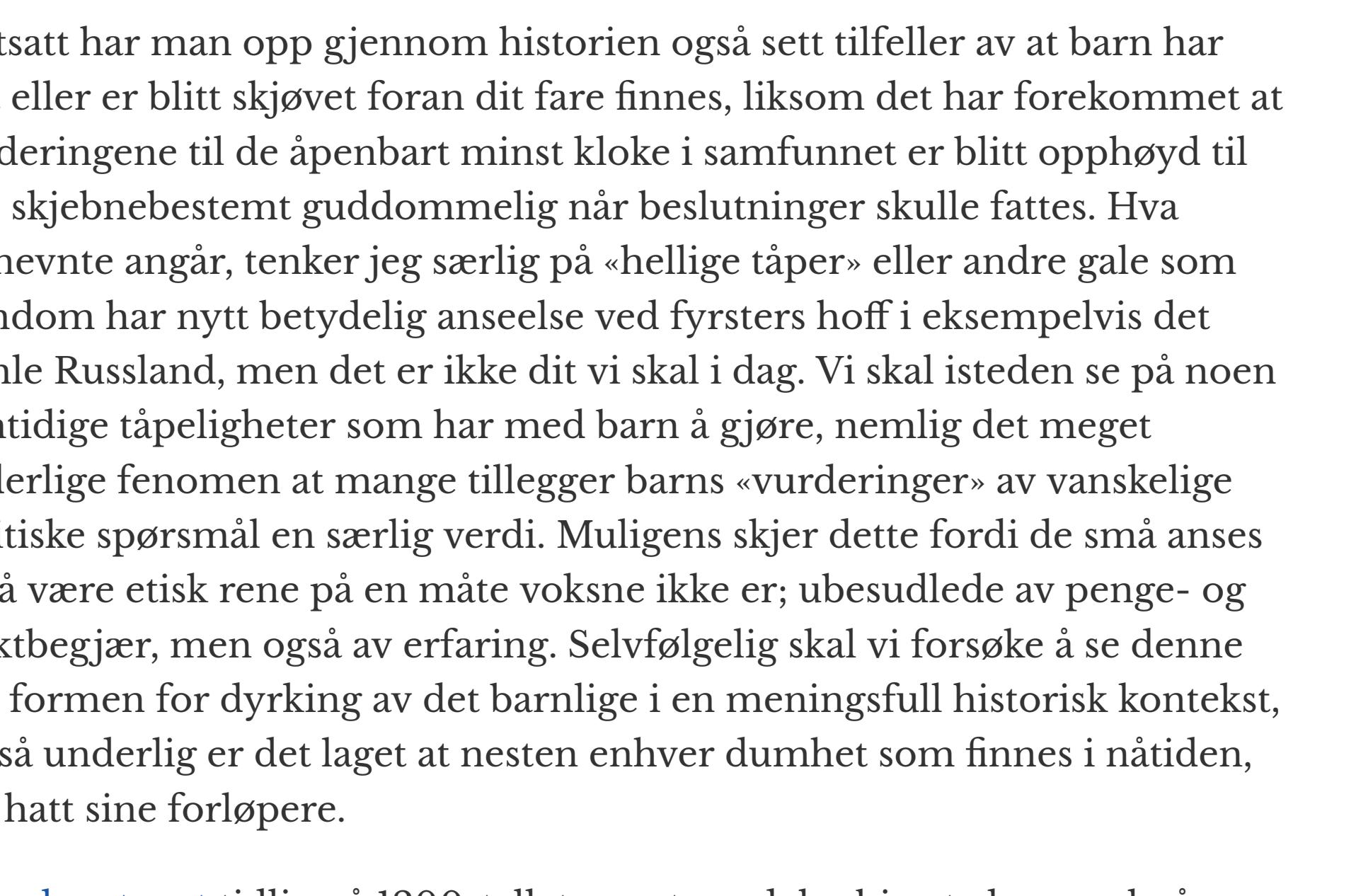
Barn er videre ytterst mottagelige for meningsmanipulasjon enten denne rettes mot dem gjennom massemidiene (barne- og ungdomsprogrammer på NRK, SID i Aftenposten og så videre), av propagandamitraljøser tilhørende de ulike partienes ungdomsgrupper (hvem er kulest i landet her?) eller, det kanskje aller mest effektive, av lærene. Blant sistnevnte finnes rett nok fremdeles mange som gjør sitt beste for å leve opp til *tidligere tiders idealer* – ingen lett oppgave innen et yrke hvis prestisje lenge er blitt systematisk undergravet – men andre er gjennom sin utdannelse og etterfølgende praksis selv blitt overbevist om at de er med på å skape en Fager Ny Verden. De rett skolerte elevene vil kjenne og anerkjenne kun kjærlighet, i hvert fall ikke hat, for de vil være ubesmittet av den gamle tids rasisme og øvrige styggdom.

Når man først har bidratt til å forme slike rettenkende, nye mennesker, skulle man ikke da tidligst mulig la dem få lov til å bestemme over verden istedenfor at de stivnede gamle fortsetter å ødelegge det som «ku vær» så godt, men så er det faktisk skidt? Altså: La de rene av hjertet, de ubesudlede idealistene komme til makten så fort som mulig, hindre dem ikke! Omrent slik er venstrepolitikernes hovedsakelige tankegang i sakens anledning, fornoder jeg, men innerst inne finnes kanskje også en liten, skitten baktanke, for er ikke disse helt unge en utmerket stemmereserve for nettopp de progressive, en gruppe som kunne forlenget radikale med mer makt enn de voksne er villig til? Slik *cui bono*-tenker gamle rever som opp gjennom livet har sett noen eksempler på at manipulasjon faktisk finner sted, som vet at ikke alt er godt og vakkert selv om det kles i fine ord.

Også natiðens forsøk på å berøve barn og unge deres barndom og ungdom er dypt utesikt, dét er den enkle sannheten. De små skal ikke måtte delta i styret av de voksnes verden, som der heller ikke skal ha skytevåpen, kjøre bil og mye annet. Dessuten og ikke minst: Troen på at barna i kraft av sin hjertegode uskyld er vel skikket til å fylle en bestemmede rolle, er like uberettiget som ubevist. Misoppsfatningen er enda et ulykkelig eksempel på *sinnelagsetikkens gjennomslag* i vår tid. Men at god vilje ligger bak belutninger, garanterer ikke at de er kloke.

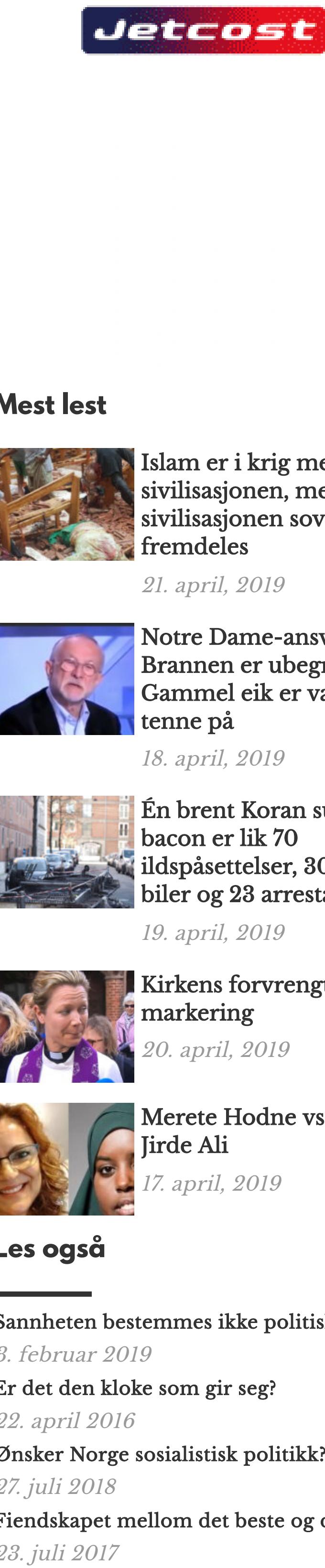
Tryggest er det derfor å holde barna unna de voksnes ting, inklusive politikken, som man helst også bør holde umodne voksne unna makt og innflytelse. Det sistnevnte er vanskeligere, i alle fall på formelt grunnlag. Men vi kan jo alltid argumentere mot at deres ødeleggende innfall og feilresonnering skal få konsekvenser, noe som ikke minst vil være barna til nytte en gang i fremtiden.

Kjøp Mimisbrunnrs samlede som E-bøker her

Spar ved

å velge
rett fly

Most lest

Islam er i krig med sivilisasjonen, men sivilisasjonen sover fremdeles

21. april, 2019

Notre Dame-ansvarlig: Brannen er ubegripelig. Gammel eik er vanskelig å tenne på

18. april, 2019

Én brent Koran surret i bacon er lik 70 ildspåsettelser, 80 brente biler og 28 arrestasjoner

19. april, 2019

Kirkens forvrengte påske-markering

20. april, 2019

Merete Hodne vs Sumaya Jirde Ali

17. april, 2019

Les også

Sannheten bestemmes ikke politisk

3. februar 2019

Er det den kloke som gir seg?

22. april 2016

Ønsker Norge sosialistisk politikk?

27. juli 2018

Fiendskapet mellom det beste og det gode

23. juli 2017

Pavel og Herbert: Brødre i ånd og tid

10. mars 2012

Biologien er konservativ

9. februar 1999

Propaganda og pedagogikk

8. april 2016

Antikk melankoli og mestring

7. oktober 2016

Noen har pusta sammen

15. juli 2016

Selvskading

24. mars 2018

Bind I:
Nærhet i tid og rom

Bind II:
Hvor kan styrkes og styrkes samfunnet?

Bind III:
Våre beste tanker om det viktige og vaile

Bind IV:
Tal og skrevne ord

Bind V:
Et fedreland er mier enn en stat

Mimisbrunn

</div